

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobců:

1) **K. B.**

2) **V. V.**

oba zastoupeni Mgr. Martinou Fialovou, advokátkou
sídlem Františkánská 120/7, 301 00 Plzeň

proti

žalovanému:

Úřad městského obvodu Plzeň 3

sídlem sady Pětatřicátníků 7, 9, 305 83 Plzeň

za účasti osoby na
řízení zúčastněné:

Statutární město Plzeň

sídlem náměstí Republiky 1, 306 32 Plzeň

zastoupené Městským obvodem Plzeň 3

sídlem sady Pětatřicátníků 7, 9, 305 83 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2020, č. j. UMO3/31050/20,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2020, čj. UMO3/31050/20, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci ad 1) náhradu nákladů řízení ve výši 11 890 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce ad 1) Mgr. Martiny Fialové, advokátky.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci ad 2) náhradu nákladů řízení ve výši 11 890 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce ad 2) Mgr. Martiny Fialové, advokátky.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. (dále jen „s. ř. s.“) se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. srpna 2020, čj. UMO3/31050/20 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím byl žalovaný na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení (dále jen „*stavebník*“) vydán společný územní souhlas a souhlas s provedením stavebního záměru ve smyslu ust. § 96a zákona č. 183/2006 Sb. (dále jen „*stavební zákon*“) s realizací stavby „*Sběrné místo V., P. – V., ul. K. S.*“ (dále jen „*sběrné místo*“).

II.

Žaloba

2. Žalobci jsou vlastníky bytových jednotek v bytovém domě čp. X, podílu na společných částech tohoto domu a pozemku parc. č. X., na němž bytový dům stojí, kdy žalobce ad 2) kromě toho vlastní i pozemek parc. č. X., to vše v k. ú. V. a obci P. (dále jen „*nemovitosti žalobců*“). Nemovitosti žalobců sousedí mezujícím způsobem s pozemkem, na němž má být realizováno sběrné místo (parc. č. X.), kdy vzdálenost mezi hranicí sběrného místa a hranicí pozemků vlastněných žalobci je cca 16 a 26 m. Mezi předmětnými pozemky není žádná přirozeně či uměle vytvořená hranice nebo překážka.
3. S odkazem na ust. § 96 odst. 3 písm. d), odst. 5 stavebního zákona žalobci namítli, že nebyli žalovaným považováni za účastníky řízení a nebyl od nich vyžadován souhlas, ač vlastnické právo žalobců může být umístěním stavebního záměru negativně přímo dotčeno, kdy žalovaný nerozhodl o provedení územního řízení. Podle žalobců tak bylo porušeno jejich právo účastníků řízení zahrnující právo nakládat se souhlasem se stavebním záměrem, podávat opravné prostředky a vyjádření a nahlížet do správního spisu, právo legitimního očekávání na řádný proces a právo na jednotnou správní praxi. Žalobci odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. července 2020, čj. 2 As 58/2019-80.
4. Žalobci poukázali na možnost dotčení sběrným místem na svých právech, konkrétně

narušení svého stávajícího nerušeného výhledu do zeleně, narušení soukromí, pohody bydlení a kvality života, obtěžování prostřednictvím imisí (zápach, prach, nečistoty a hluk), hrozba vytváření kolon vozidel, vymýcením pozemku vzniklá ztráta zvukové, světelné a větrné bariéry a úkrytu zvěře a zhoršení retenčních podmínek vybudováním zpevněné plochy cca 200 m².

5. Dále žalobce ad 1) namítl s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. září 2019, čj. 9 As 361/2018-47, že mu dne 30. září 2020 nebylo žalovaným umožněno nahlédnout do správního spisu s odůvodněním, že není stavebním záměrem přímo dotčen, kdy takto bylo porušeno ust. § 38 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „*správní řád*“).
6. Žalobci navrhli, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný zdůraznil, že stavební záměr spočívá v provedení zpevněné plochy pro umístění nádob na recyklovaný odpad a oplocené zpevněné plochy pro kontejnery na bioodpad. Dále uvedl, že vzhledem k charakteru stavebního záměru a místním podmínkám, kdy nemovitosti ve vlastnictví žalobců se nacházejí v hustě obydlené zástavbě lokality „Nová Valcha“ zahrnující domy pro bydlení, pozemní komunikace či parkoviště produkující emise odpovídající tomuto prostředí, nemůže být žádná osoba disponující vlastnickým či jiným věcným právem k sousedním stavbám či pozemkům realizací stavebního záměru na těchto přímo dotčena. Plochy pro kontejnery jsou běžnou součástí obytné zástavby a slouží jejím obyvatelům, vlivy plynoucí z jejich užívání pak nemohou být z podstaty věci považovány za vlivy přesahující přiměřenou míru.
8. Dále žalovaný uvedl, že žalobci nemohou předpokládat, že jejich okolí zůstane zachováno v nezměněné podobě. Předmětný stavební záměr je umístěn až za stávající stromy, které tak budou tvořit přirozenou pohledovou a zvukovou bariéru. Odkaz žalobců na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. července 2020, čj. 2 As 58/2019-80, žalovaný shledal nepřipadným z důvodu odlišného skutkového stavu, když v kasačním soudem projednávané věci se jednalo o samostatnou stavbu ve volné krajině. V nyní projednávaném případě ze stanovisek dotčených orgánů a projektové dokumentace vyplývá, že stavební záměr nebude produkovat žádné zvýšené imise, dále nedojde ke změně odtokových poměrů, dešťové vody z pozemku jsou svedeny na povrch pozemku ve vlastnictví stavebníka, stávající vzrostlé stromy jsou navrženy k zachování, nikoliv ke kácení.
9. Žalovaný odkázal na stanoviska dotčených orgánů. Dle Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje nedojde k navýšení hlukových poměrů v lokalitě, dle Městského ředitelství Policie Plzeň je stavební záměr v souladu s požadavky na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Stanoviskem Magistrátu města Plzně bylo sděleno, že předmětný stavební záměr neovlivňuje negativně předpoklady pro udržitelný rozvoj a neohrožuje podmínky života budoucích generací.
10. Kritérium vzdálenosti stavebního záměru od hranic pozemku ve vlastnictví žalobců stejně jako mezující charakter sousedství těchto pozemků dle žalovaného samo o sobě nevypovídá o dotčení práv žalobců. Přímé dotčení práv nelze zakládat na subjektivním

tvrzení, nýbrž toto dotčení se musí jevit jako reálné. K reálnému dotčení práv žalobců však dle žalovaného předmětným stavebním záměrem dojít nemůže. Vzhledem k tomu, že stavební záměr splnil podmínky pro vydání společného souhlasu, tj. napadeného rozhodnutí, nebyl žalovaný povinen rozhodnout o provedení územního řízení.

11. K žalobcem ad 1) namítanému porušení práva nahlédnout do správního spisu žalovaný uvedl, že žalobce ad 1) nesplnil podmínky pro takové nahlédnutí. Žalobce ad 1) odůvodnil svůj zájem nahlédnout do spisu postavením osoby přímo dotčené realizací stavebního záměru. Jiný právní zájem ani vážný důvod ve smyslu ust. § 38 odst. 2 správního řádu žalobce ad 1) netvrdil, ani neprokázal. Žalobce ad 1) navíc dle žalovaného žádal o nahlédnutí do spisu až dne 30. září 2020, přičemž napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 12. srpna 2020. Postup žalovaného při nahlížení do správního spisu tak nemohl mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
12. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV.

Replika žalobců

13. Žalobci poukázali na to, že se před vydáním napadeného rozhodnutí nemohli seznámit se stanovisky dotčených orgánů. Skutečnost, že před vydáním napadeného rozhodnutí byla tato vydána, nemůže odůvodnit odeprání procesních práv žalobců a zpětně legalizovat nezákonný a nesprávný postup žalovaného v podobě ignorace potenciality přímého dotčení práv žalobců předmětným stavebním záměrem. Dále opětovně odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. července 2020, č. j. 2 As 58/2019-80, z něhož žalobci dovodili, že pro potenciální přímé dotčení na vlastnickém právu či jiných věcných právech ve smyslu ust. § 96 odst. 3 písm. b) stavebního zákona postačuje, že jimi uvedené zvýšení emisí spojených s provozem stavebního záměru je reálně představitelné, pročež žalobci byli dotčenou osobou dle ust. § 96 odst. 3 písm. b) stavebního zákona.
14. Dále žalobci uvedli, že žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že využívání kontejnerů na bioodpad bude omezeno na určitou dobu v týdnu a bude probíhat pod dozorem pracovníka obsluhy. Z napadeného rozhodnutí však žádná taková podmínka nevyplývá. Provozovatel sběrného místa tak není nijak omezen v jeho provozu.
15. K předmětnému kácení dřevin žalobci odkázali na sdělení Odboru životního prostředí MMP uvedené v koordinovaném závazném stanovisku Magistrátu města Plzně ze dne 9. července 2020, č. j. MMP/209425/20, dle něhož dojde realizací stavebního záměru ke kácení dřevin rostoucích mimo les, jež lze pokácet bez povolení vlastníka pozemku.
16. K argumentaci žalovaného, že sběrná místa jsou běžnou součástí obytné zástavby, žalobci uvedli, že stavební záměr má být zbudován na pozemku s hustým porostem dřevin a jiné zelené, nikoliv na pozemku s obytnou či jinou zástavbou. Dále žalobci poukázali na to, že na jiných místech v rámci města Plzně nejsou sběrné plochy umístěny uprostřed zeleně v těsné blízkosti bytového domu.

V.

Vyjádření žalovaného k replice žalobců

17. Žalovaný ve svém vyjádření k replice žalobců uvedl, že přímé dotčení na právech realizací

stavebního záměru musí být založeno objektivním stavu, nikoliv na subjektivním přesvědčení určité osoby o dotčení na jejím vlastnickém právu. Dle žalovaného je podstatné, zda objektivně, byť i potenciálně, může být osoba dotčena na svých právech. Žalovaný potenciální dotčení práv jiných osob vyhodnotil a své správní uvážení založil na znalosti místních poměrů, obsahu projektové dokumentace a obsahu stanovisek dotčených orgánů. Dle žalovaného pak žalobci neuvádějí žádná konkrétní tvrzení, kterými by zpochybnili správnost těchto podkladů.

VI.

Posouzení věci soudem

18. Soud o žalobě rozhodoval ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili (žalobci nereagovali na výzvu soudu č. j. 57 A 121/2020-17 doručenou jim dne 12. října 2020, žalovaný souhlasil výslovně ve svém vyjádření k žalobě ze dne 9. listopadu 2020).
19. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

20. Žaloba žalobců je důvodná.
21. Při posouzení důvodnosti žaloby vyšel soud z následující právní úpravy.
22. Podle ust. § 96a odst. 1 věty první stavebního zákona platí, že u staveb v působnosti obecného stavebního úřadu, staveb vymezených v ust. § 15 odst. 1 písm. b) až d), staveb vymezených v ust. § 16 odst. 2 písm. d) lze vydat společný územní souhlas a souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru (dále jen "*společný souhlas*"), kterým se stavba umísťuje a povoluje.
23. Ust. § 96a odst. 2 stavebního zákona stanoví, že podá-li stavebník oznámení záměru podle ust. § 96 a ohlášení stavebního záměru podle ust. § 105 (dále jen "*společné oznámení záměru*"), vydá stavební úřad společný souhlas, za předpokladu, že jsou splněny požadavky a podmínky ust. §§ 96 a 105. Ke společnému oznámení záměru stavebník připojí doklady podle ust. § 96 odst. 3 písm. a) až e) a dokumentaci podle povahy záměru uvedenou v ust. § 105 odst. 2 až 6.
24. Ust. § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona a ust. § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona vyžadují, aby byl ke společnému oznámení záměru připojen souhlas osob, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být umístěním stavebního záměru přímo dotčeno.
25. Z obsahu správního spisu zjistil soud tyto skutečnosti podstatné pro své rozhodnutí.
26. Dne 6. srpna 2020 podal stavebník žalovanému společné oznámení záměru týkající se sběrného místa, aniž by k němu připojil souhlas žalobců ve smyslu ust. § 96a odst. 2 ve spojení s ust. § 96 odst. 3 písm. d) a ust. § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona. Žalovaný poté vydal napadené rozhodnutí, které nabylo právních účinků dne 18. srpna 2020.
27. Ze situačního výkresu č. 1 a koordinačního situačního výkresu č. 3 založených ve

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

správním spise je zřejmé, že mezi nemovitostmi žalobců a sběrným místem se nachází řada vzrostlých stromů. Z koordinačního situačního výkresu č. 3 soud zjistil, že vzdálenost nemovitostí žalobců od směrného místa má být cca 16 m v případě pozemku parc. č. X. a cca 26 m v případě budovy čp. X. (kóty na výkresu zaznamenávají nejmenší vzdálenost nemovitostí). Sběrné místo s celkovou plochou 197,5 m² sestává ze zpevněné plochy pro nádoby na recyklovaný odpad a zpevněné plochy pro tři velkoobjemové kontejnery s oplocením s výškou 2,03 m v délce 37,5 m včetně tří vrat.

28. Stěžejní žalobní námitkou žalobců v nyní projednávaném případě bylo, že tito nebyli žalovaným považováni za osoby přímo dotčené realizací sběrného místa a nebyl od nich žalovaným vyžadován souhlas s provedením tohoto stavebního záměru. Proto soud posuzoval, zda jsou žalobci osobami, jejichž vlastnické právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být umístěním sběrného místa přímo dotčeno, a tudíž zda žalovaný pochybil, když vydání společného souhlasu nepodmínil souhlasem žalobců.
29. Odpověď na otázku, za jakých podmínek lze určitou osobu považovat za potenciálně přímo dotčenou realizací stavebního záměru ve smyslu ust. § 96 odst. 2 písm. d), resp. ust. § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona lze nalézt v judikatuře Nejvyššího správního soudu.
30. Ve vztahu ke stavebnímu zákonu z roku 1976, přičemž tento závěr je aplikovatelný i na stavební zákon z roku 2006, judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. dubna 2008, čj. 1 As 16/2008-48, publ. ve Sb. NSS pod č. 1641/2008, že *„neurčitý právní pojem ‚přímo dotčen na vlastnickém právu‘ je nutno interpretovat vždy s ohledem na okolnosti spočívající v povaze umísťované stavby a jejích možných dopadech na okolí.“*, a zároveň, že *„přímým dotčením sousedních nemovitostí bude i jejich dotčení zvýšenou intenzitou dopravy v místě stavby vzhledem k jejímu účelu (např. velkosklad, který bude zásobován denně příjezdějícími a odjíždějícími kamióny pohybujícími se tak v bezprostřední blízkosti okolních staveb a pozemků apod.).“*
31. Dále Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. října 2007, čj. 2 Ao 2/2007-73, publ. pod č. 1462/2008 ve Sb. NSS, uvedl: *"Dotčenost" se ovšem nevyčerpává ani v hranicích mechanicky vnímaného "sousedění" pozemků či staveb určitých vlastníků s těmi pozemky či stavbami, na něž přímo dopadá změna územního plánu; dotčen totiž může být - ovšem spíše jen výjimečně - i vlastník pozemku (stavby) vzdálenější, má-li zamýšlená změna územního plánu takovou povahu, že při jejím provedení je reálné podstatné ovlivnění poměrů i na tomto pozemku (stavbě). "Dotčení" se proto musí posuzovat materiálně, s důkladným uvážením poměrů příslušné lokality, konkrétních pozemků (staveb), ve vztahu k nimž se dotčenost posuzuje, a povahy změn územního plánu."*
32. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. července 2013, čj. 7 As 17/2013-25, publ. pod č. 2932/2013 Sb. NSS, vyplývá tento obecný výklad, kdy lze osobu považovat za osobu potenciálně přímo dotčenou na vlastnickém či jiném věcném právu realizací stavebního záměru: *„Účastníkem řízení tedy bude soused pouze v případě, že jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, a to vzhledem k velikosti stavebního pozemku a umístění stavby na něm, odstupovým vzdálenostem, rozměrům stavby, účelu jejího užívání atd. Přímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různými imisemi. Těmi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se*

s ohledem na konkrétní okolnosti neoprávněně zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům. Přímým dotčením sousedních nemovitostí bude i jejich dotčení zvýšenou intenzitou dopravy v místě stavby vzhledem k jejímu účelu. Podmínkou účastenství přitom není, aby bylo námitkám vyhověno, ale postačuje pouhá možnost dotčení práva. Stavební úřady jsou povinny zkoumat, zda jsou tvrzeny skutečnosti, jež zakládají účastenství dané osoby v řízení, a shledají-li, že tomu tak je, musí věcně tyto námitky projednat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008 – 68, www.nssoud.cz).“

33. V rozsudku ze dne 31. ledna 2020, čj. 2 As 348/2018-32, pak Nejvyšší správní soud judikoval: „Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 As 35/2016 – 38, či ze dne 11. 4. 2019, č. j. 4 As 17/2019 – 68, judikoval že „pro naplnění definice účastenství postačuje pouhá možnost přímého dotčení na právech nebo povinnostech rozhodnutím, které má být ve správním řízení vydáno. Tato možnost přitom musí být reálně myslitelná, nikoliv pouze hypotetická. Zároveň musí být splněna podmínka, že práva nebo povinnosti mohou být rozhodnutím dotčeny přímo, tedy bezprostředně. Je povinností správního orgánu v jednotlivých případech posoudit, kteří z vlastníků „sousedních“ pozemků a staveb na nich mohou být konkrétním rozhodnutím dotčeni přímo.“ V návaznosti na to lze zmínit rozsudek ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 54/2011 – 91, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že je „přímým dotčením nutno rozumět takovou možnou změnu poměrů v lokalitě vyvolanou zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických či jiných relevantních práv těm, kdo tato práva mají.“
34. V žalobci odkazovaném rozsudku ze dne 17. července 2020, čj. 2 As 58/2019-80, Nejvyšší správní soud uvedl: „Žalobce uvedl výčet potenciálních zásahů formou prachových a hlukových emisí. Jedná se o konkrétní označení negativních dopadů, které by jej mohly omezovat v užívání penzionu. Tyto emise nelze vnímat jen v souvislosti s realizací stavby. Jejich zvýšení oproti dosavadnímu stavu je nutno vztahovat i k budoucímu užívání stavby stěžovateli 2) a s ohledem na „relativní“ blízkost obou staveb mohou být významné – např. pokud by se ve stavbě stěžovateli 2) topilo pevnými palivy produkujícími ve značné míře kouř, je dotčení žalobce takovýmito nepříjemnými dopady zcela reálné. Uvedené a i případné jiné možné zvýšení emisí tedy je reálně představitelné. To postačuje pro naplnění pojmu „dotčenosti“ (srov. výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2011, č. j. 6 Ao 2/2011 - 27) ve smyslu § 96 odst. 3 písm. c) stavebního zákona. Žalobce tudíž naplňoval podmínku, na základě níž s ním mělo být zacházeno jako s osobou přímo dotčenou, resp. nemezujícím sousedem. Nevýžádání si souhlasu žalobce jako nemezujícího souseda v daném případě vedlo ke zkrácení jeho procesních a potenciálně i hmotných práv.“
35. Výše citovaná judikatura reprezentuje jasnou a ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterou lze shrnout takto: Za osobu ve smyslu ust. § 96 odst. 3 písm. d), resp. ust. § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona je nutno považovat každého, kdo má vlastnické nebo jiné věcné právo k nemovitosti, jež může být stavebním záměrem přímo dotčeno, kdy rozhodující jsou vždy konkrétní okolnosti toho kterého případu. Pro posouzení sousedství je významná vzdálenost nemovitosti posuzované osoby od stavebního záměru, povaha a parametry této nemovitosti i umísťované stavby. Pro posouzení přímého dotčení práv jsou rozhodující možné dopady stavebního záměru do sféry posuzované osoby, zejména zvýšenou dopravou, stíněním, hlukem, prachem, pachem, kouřem, vibracemi, světlem apod. Pro posouzení účastenství je bezvýznamná důvodnost námitky souseda, kdy je právně rozhodné pouze to, zda z tvrzení souseda vyplývá, že jeho práva přímo dotčena

reálně *býti mohou*.

36. Uvedená právní východiska vedou v poměrech posuzované věci k závěru o existenci účastenství žalobců v předmětném řízení o společném oznámení záměru stavebníkem. Pokud jde o dotčená práva žalobců, není sporu o tom, že žalobci jsou vlastníky bytových jednotek v bytovém domě čp. X., podílu na společných částech tohoto domu a pozemku parc. č. X., na němž bytový dům stojí, kdy tento pozemek má společnou hranici s pozemkem se sběrným místem. Stejně tak pozemek žalobce ad 2) parc. č. X. s pozemkem se sběrným místem přímo sousedí. Oba žalobci jsou tedy přímí sousedé pozemku se stavebním záměrem.
37. Soud dospěl k závěru, že sběrným místem mohou být vlastnická práva žalobců přímo dotčena. Soud vyšel z toho, že nemovitosti žalobců jsou od pozemku se sběrným místem poměrně blízko (16 m a 26 m), a z toho, že nemovitosti žalobců jsou užívány k bydlení a stavební záměr spočívá ve skladování a odvozu velkého objemu odpadu recyklovaného i nerecyklovatelného na ploše cca 200 m². Pokud žalobci tvrdili, že stavbou dojde ke zvýšené míře imisí (zápach, prach, nečistoty a hluk), zvýšené dopravní zátěži a zhoršení retenčních podmínek, žádná z těchto obav není a priori nereálná. Nemusí být důvodná, ale představitelná taková, nikoli bezvýznamná, ohrožení nepochybně vzhledem ke vzdálenosti a povaze nemovitostí žalobců a sběrného místa jsou.
38. Stavební záměr stavebníka spočívající ve sběrném místě je způsobilý ovlivnit právní sféru žalobců, a proto jsou žalobci je dotčenými osobami podle ust. § 96 odst. 3 písm. c), resp. ust. § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona. *Potencialita zásahu do práv žalobců realizací a provozem sběrného místa není nemyslitelná. Vzhledem k velikosti a účelu sběrného místa není na první pohled vyloučené, že by provozem sběrného místa vznikalo více zápalu (skladovaný bioodpad), prachu (skladování sutí), nečistot (skladované součásti odpadu) a hluku (přepřava odpadu), než kdyby sběrné místo nebylo realizováno. Stejný závěr lze učinit k tvrzené zvýšené dopravní zátěži spojené s přepřavou odpadu. Ačkoliv žalovaný tvrdí, že stavební záměr nebude produkovat žádné zvýšené imise, je zřejmé, že určité množství imisí produkovat bude (např. zápach či prach z odpadu, nárůst dopřavy v důsledku využívání sběrného místa). Toto množství je zejména s ohledem na umístění stavebního záměru v blízkosti pozemků ve vlastnictví žalobců a jeho charakteru jako sběrného místa dostačující proto, aby bylo žalobce nutné považovat za osoby potenciálně přímo dotčené na svém vlastnickém právu realizací předmětného stavebního záměru, neboť výše uvedené imise potenciálně plynoucí z provozu sběrného místa jsou způsobilé se přímo dotýkat vlastnického práva žalobců.*
39. *Pro vydání napadeného rozhodnutí měl proto žalovaný vyžadovat souhlas žalobců. Nevyžádání souhlasu žalobců jako dotčených osob vedlo ke zkrácení jejich procesních a potenciálně i hmotných práv a muselo vést ke zrušení napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.*
40. Soud obecně přisvědčuje argumentaci žalovaného, že je dotčení na právech stavebním záměrem nutno zkoumat z pohledu objektivního, nikoliv ze subjektivního přesvědčení žalobců. Žalobci však ve své žalobě odůvodněně uvedli, v čem spatřují takové dotčení na svých právech. Možnost žalobci tvrzeného zásahu do jejich sféry není vyloučena a nejví se jako nereálná. Nelze tedy tvrdit, že by namítali pouze ze svého subjektivně vnímaného a nepodloženého pohledu o dotčenosti na vlastnickém právu k sousedním pozemkům. Současně soud zdůrazňuje, že tímto rozsudkem není nijak zpochybněna zákonnost záměru

stavebníka, ani nebyla posuzována důvodnost námitek žalobců, tj. zda stavebním záměrem skutečně bude nepřiměřeně negativně zasaženo do jejich vlastnických práv. To však nic nemění na tom, že žalobci musí mít právo na to, aby své námitky uplatnili a aby jejich námitky byly správním orgánem řádně vypořádány. Soud v projednávané věci posuzoval toliko naplnění podmínek pro vedení zvláštního typu zkráceného řízení podle stavebního zákona, které ústí ve vydání společného souhlasu, nikoliv samotné věcné posouzení zákonnosti záměru stavebníka.

41. K argumentaci žalovaného stanovisky dotčených orgánů, z nichž vyplynulo, že v důsledku stavebního záměru nedojde k navýšení hlukových poměrů v lokalitě (stanovisko Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje), že stavební záměr odpovídá podmínkám bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích (stanovisko Policie ČR, Městského ředitelství Policie Plzeň), a že jeho realizací nedojde k zásahu do pohody bydlení (stanovisko Magistrátu města Plzně, odboru stavebně správního), soud uvádí, že z ust. § 96a odst. 2 ve spojení s ust. § 96 odst. 3 písm. b), c), a d) stavebního zákona vyplývá, že podmínka realizace stavebního záměru na základě společného souhlasu v podobě stanovisek dotčených orgánů je nezávislá na podmínce souhlasu osob přímo dotčených ve smyslu ust. § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona. Stavebník je povinen k oznámení záměru připojit obě tyto náležitosti – jak stanoviska dotčených orgánů, tak souhlas dotčených osob. Z obsahu stanovisek dotčených orgánů nelze dovozovat absenci osob stavebním záměrem přímo dotčených, neboť i z ust. § 96 odst. 5 věta druhá stavebního zákona je zřejmé, že stavební úřad je oprávněn a povinen přezkoumat po oznámení záměru, zda některé osoby mohou být stavebním záměrem přímo dotčeny ve svých věcných právech. Jinými slovy stavební úřad se nemůže spokojit s obsahem stanovisek dotčených orgánů, že např. stavebním záměrem nedojde ke zvýšení produkce imisí, protože žádné osoby nebudou tímto dotčeny ve svých věcných právech, nýbrž musí vyžadovat souhlas všech osob, jejich vlastnická a jiná věcná práva mohou být stavebním záměrem přímo dotčena. Pokud takové osoby nebudou se stavebním záměrem souhlasit, musí stavební úřad důvodnost vznesených námitek posoudit. Stanoviska dotčených orgánů totiž slouží k ochraně jednotlivých veřejných zájmů, jejichž ochranou jsou dotčené orgány pověřeny, zatímco souhlas osob přímo dotčených realizací stavebního záměru slouží k ochraně individuálních věcných práv těchto osob. Proto je možné, že ze souhrnu stanovisek dotčených orgánů vyplýne, že žádný veřejný zájem nemůže být realizací stavebního záměru dotčen, což však v žádném případě nemůže implikovat, že ani věcná práva třetích osob nemohou být jeho realizací potenciálně přímo dotčena, neboť tyto dvě podmínky pro realizaci stavebního záměru na základě společného souhlasu jsou na sobě nezávislé.
42. Pokud žalovaný na podporu svého stanoviska uváděl, že žádný soused nemůže být realizací stavebního záměru přímo dotčen vzhledem k místním podmínkám, kdy místní domy, komunikace a parkoviště již emise produkují, nelze této námitce přisvědčit: Pro posouzení věci bylo významné, zda stavební záměr může negativně myslitelně zasáhnout do vlastnických práv žalobců, nikoli zda a přiměřeně skutečně zasáhne a jak je do práv žalobců zasahováno třetími osobami před realizací sběrného místa. Právě argumentace žalovaného, že plochy pro kontejnery jsou běžnou součástí obytné zástavby a slouží jejím obyvatelům, vlivy plynoucí z jejich užívání pak nemohou být z podstaty věci považovány za vlivy přesahující přiměřenou míru, že žalobci nemohou předpokládat, že jejich okolí zůstane zachováno v nezměněné podobě, že je stavební záměr pohledově a zvukově izolován stromy atp., může mít místo jedině v řádném řízení, kde budou případné námitky

žalobců vypořádávány.

43. Uváděl-li žalovaný, že odkaz žalobců na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. července 2020, čj. 2 As 58/2019-80, je nepřipadným z důvodu odlišného skutkového stavu, pominul, že pro posouzení věci byl významný právní závěr Nejvyššího správního soudu prezentovaný v tomto rozsudku, že k naplnění pojmu dotčenosti na právech dostačuje reálně představitelné zvýšení emisí v důsledku realizace posuzovaného stavebního záměru, který není závislý na konkrétních skutkových okolnostech řešeného případu.
44. K namítanému odepření žalobci ad 1) nahlédnout od správního spisu žalovaným soud uvádí, že nedůvodnost této žalobní námítky vyplývá již z toho, že k pokusu o nahlédnutí do spisu došlo *po* vydání napadeného rozhodnutí, tudíž tato tvrzená procesní vada nemohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí, jež je předmětem posouzení soudu.
45. Co se týká námitek žalobců stran vhodnosti realizace předmětného stavebního záměru, uvádí soud, že k jejich hodnocení nebyl povolán, neboť posouzení vhodnosti stavebního záměru nebylo předmětem vedeného soudního řízení, když soud posuzoval toliko to, zda žalobci mohli být předmětným stavebním záměrem dotčeni na svých právech, pročez by bylo povinností stavebníka obstarat si jejich souhlas s předmětným stavebním záměrem dle ust. § 96a odst. 2 ve spojení s ust. § 96 odst. 3 písm. d) a ust. § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona.
46. Soud neprovedl žalobci navržené důkazy (sdělení ze dne 9. září 2020, protokol ze dne 30. září 2020, žádost ze dne 6. října 2020, koordinační situační výkres), neboť byly součástí správního spisu. Soud neprováděl důkaz ani listinou čl. 13 soudního spisu (investiční záměr č. 5139), neboť to pro posouzení důvodnosti žaloby bylo právně bezvýznamné.
47. Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu shledal důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil na základě ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé, neboť žalovaný nepřibral v řízení o vydání napadeného rozhodnutí žalobce jako osoby potenciálně přímo dotčené realizací stavebního záměru na jejich vlastnickém právu a neopatřil jejich souhlas s touto realizací, tudíž k vydání napadeného rozhodnutí došlo na základě neúplných podkladů. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).

VIII.

Náklady řízení

48. Výroky II a III tohoto rozsudku soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. přiznal každému ze žalobců právo na náhradu nákladů řízení, neboť měli v řízení plný procesní úspěch.
49. Celkové žalobcem ad 1) účelně vynaložené náklady řízení ve výši 11 890 Kč sestávaly z odměny advokátky ve výši 7 890 Kč, kterou tvoří odměna za tři úkony právní služby po 2 480 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a replika dle ust. § 7, ust. § 9 odst. 4 písm. d) a ust. § 11 odst. 1 písm. a) a d) a ust. § 12 odst. 4 advokátního tarifu], polovina tří paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a zaplacený soudní poplatek za žalobu 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč (srov. § 64 s. ř. s. ve spojení s § 145 o. s. ř.). Stejně

postupoval soud i u žalobce ad 2).

50. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 64 s. ř. s. Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena podle ust. § 160 odst. 1 in fine o. s. ř. ve spojení s ust. § 64 s. ř. s. s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat.
51. Výrokem IV tohoto rozsudku pak soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť této soud neuložil žádnou povinnost, v souvislosti s níž by osobě zúčastněné na řízení mohly vzniknout náklady řízení, ani osoba zúčastněná na řízení nenavrhla přiznání jí náhrady nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 13. dubna 2021

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu